

BUNĂ DIMINEAȚA,
MÎINE!*

O adolescentă voioasă, dar și reflexivă, plină de energie, dar nu risipind-o minor, ci îndreptînd-o spre înalte țeluri, o adolescentă care-și trăiește vîrsta entuziastă, începînd să-și discearnă și să-și măsoare răspunderile, aceasta este imaginea tonică ce ne rămîne după ce am văzut piesa Emiliei Căldăraru și Nataliei Gheorghiu, *Bună dimineața, mîine!*, montată de un teatru care-și propune să prezinte tocmai asemenea lucrări despre și pentru tineret.

Era normal să ne așteptăm la o piesă cu efuziuni lirice, cu dragoste, cu planuri mărețe făurite de cei care abia intră în viață și privesc încrezători viitorul: *Bună dimineața, mîine!* răsună ca un salut optimist al unor generații ce-și pot realiza visurile și fericirea. Dar lucrul cel mai interesant mi se pare a fi simburile de demitate și răspundere lucidă, pe care îl simțim crescînd în tinereii eroi ai piesei, deși dramaturgic sînt reduși la niște schițe ce nu aprofundează procesele sufletești, revelante probabil dacă autoarele ar fi știut să ni le comunice mai bine prin dialog. În text există destule situații capabile să genereze, printr-o atență aprofundare, mai mult dramatism și concluzii etice mai ferme. Desigur, lipsa de experiență a autoarelor le-a limitat reușita. Altfel, eroii au suficiente date latente care să ne întrețină interesul și, în plus, dețin candoarea și puritatea cuceritoare a vîrstei. Despre Daria, fata mîndră a Deltei, care înfruntă și-i domolește pe pescarii îndrăgostiți, apoi ea însăși este cuprinsă de dragoste pentru un tînăr ce nu o merită; Daria, care va fi părăsită (poate pentru totdeauna — nu e clar) și va de-

Magda Popovici (Daria)

* Regia: N. Al. Toscani. Scenografia: Stefan Hablinski. Distribuția: Sandina Stan și Natalia Lefescu (Varvara); Magda Popovici (Daria); Nicolae Simion (Octavian); Genoveva Preda (Stefana); Șerban Cantacuzino (Dan); Gh. Gimă (Semion); N. Spudercă (Anton); Ion Gh. Arcudeanu (Costea); Luluca Bălălu (Virginica); Alexandrina Halic (Oxana); Mircea Mușatescu (Andrei); Tatiana Tereblecea (Valeria); Gr. Pogonat (Mircea); Marius Rolea (Gelu); Jean Teodorescu (Grigoraș); I. Mușatescu (Marin); Gh. Mazilu (Victor); Geo Dimitriu (Pavel); Marin Constantin (Sava); Valentin Zaharescu (Mitică).

veni mamă, izbutind să-și înfrângă durezza și singurătatea, despre o asemenea situație umană se poate scrie o piesă. Celelalte personaje, prin felul cum au fost gândite, îi sînt inferioare ca problematică. Octavian este tînărul care-și dorește mari realizări, dar se arată egoist și șovăielnic într-un moment hotărîtor al vieții; Ștefana și Dan sînt doi vechi colegi care, odată cu pierderea copilăriei, descoperă emoționați dragostea; Costea este un prieten adevărat, cu mult farmec... Numai că piesa, cu indiscutabile intenții etice, după ce debutează cu un prolog inutil, credem, de un retoricism depășit, se risipește în tot felul de mici discuții lirice sau umoristice, amintiri, precizări instructive, considerații morale, ce nu permit, de fapt, să se dezvolte nici situația fundamentală, nici personajele, reducîndu-le la scurte și disparate instanțane.

Regizorul N. Al. Toscani a avut o obligație dificilă, pe care s-a străduit s-o îndeplinească onorabil; dar în „fidelitatea” sa față de text constă și slăbiciunea spectacolului. În montare transpar nu numai virtuțile — cîte sînt — dar și lacunele piesei. Regia a căutat să obțină pe scenă o desfășurare alertă, voioasă, momente de emoție, o simplitate și o accesibilitate a jocului, care, uneori, își arată necesitatea, alteori însă frizează clișeul și evidențiază schematismul unor roluri sau carențele unor interpreți. Socot că regizorul era în drept să redimensioneze cu mai mult curaj materialul de viață conținut în text, să-l epureze sau să-l completeze într-o eficiență colaborare cu autoarele. Decorul lui Ștefan Hablinski mi se pare laconic și sugestiv, bazat pe siluete și perspective frontale ce nu-i dau totuși varietate, cu cîteva efecte de lumină care se privesc totdeauna cu plăcere — într-un cuvînt, un decor ce se alătură, evitînd cumințe stridentele, cumințeniei regizorale.

O piesă despre tineret, pentru o distribuție de tineret — numai că, de astă

dată (ca și în alte dăți), nu știm dacă tînărul „cezar” este mulțumit de ce i se cuvine... În schimb, și-a dat silința să mulțumească publicul. Magda Popovici (Daria) conturează evoluția fetei dobrogene, caracterul mîndru și energia ei, sentimentul adînc și tristețea încercării, în cîteva linii lapidare, cu concizia unui montaj cinematografic. Dincolo de pașajele declarative, personajul are puțin „de trăit” pe scenă: acum respinge iubirea, acum e îndrăgostită, acum e fericită, acum e părăsită — cam ca într-un forșpan rezumativ. Partenerul ei, Nicolae Simion, are un rol și mai ingrat, cu răsurciri nemotivate, trezînd dragostea fetei doar prin frumusețe și planurile lui îndrăznețe, apoi săltînd brusc spre dezno-dămînt. Actorul nu clarifică, nu împlinește acest personaj incert și lacunar, și mi-e greu să-mi închipui cum ar putea s-o facă singur. Genoveva Preda (Ștefana) și Șerban Cantacuzino (Dan) au împletit continuu zburdălnicia și grația într-un ritm de tarantelă adolescentină. Cînd, în seara de iarnă, sub fulgii liniștiți, ei înțeleg înfiorați cît de mult se iubesc, spectacolul atinge un moment de gîngășă emoție. Am mai reținut hazul simpatic, vinjos al lui Ion Gh. Arcudeanu (Costea), miniatura inteligentă a lui Mircea Mușatescu (Marin), schițele satirice realizate de Luluca Bălălau (Virginica) și Gr. Pogonat (Mircea). Alexandra Halic (Oxana) și-a impus personajul cu viteza luminii, trecerea ei prin scenă mi s-a părut de-o clipă. Dar a fost o clipă frumoasă.

Ion Cazaban

P.S. Ar mai fi de adăugat precizarea că asupra celorlalte premiere, revista va reveni într-un viitor articol despre „profilul” artistic (cum e gândit și cît a prins să se configureze) al tînărului Teatru „Ion Creangă”.